

Årsberättelse Missionskyrkan, Upplands Väsby, verksamhetsåret 2006

Årsberättelsens disposition

1. Inledning från församlingsföreståndaren
2. Fostran och växten i det andliga- och kristna livet
 3. De olika råden och grupperna
 4. Församlingsverksamheterna
5. Särskilda evenemang och aktiviteter
6. Särskilda råd, grupper och körer
7. Den pastorala själavården och dess sammanhang
 8. Församlingsboken
9. Hälsning från ungdomspastorn
10. Ordföranden har ordet
11. Församlingsföreståndarens slutord och tack för föregående år

1. Inledning av församlingsföreståndaren

Ett nytt verksamhetsår ska läggas till handlingarna. Och inledningsvis så vill jag dela med er en mer eller mindre känd illustration, som ibland berättas i pastorala kretsar för att med både humor och allvar, påminna om vad det är som gör ett kristet liv annorlunda om vi som kyrka ska kunna skapa *skillnad* i världen. Illustrationen ger vid handen att det kristna livet som sådant är något som inte med självklarhet, skapas utifrån vad som i allmänhet anses vara legio gällande betydelsen av rättvisa, gott och ont, sanning, frihet, demokrati, vem som är en god kristen förebild eller inte etc. Utan det handlar om hur och utifrån vad och vem vi väljer ska ha det avgörande inflytandet i formandet av våra liv. Illustrationen kallas för "*ansökningskommitténs rapport*" och utgör en beskrivning på hur en kyrka resonerat kring de olika sökande vid valet av ny pastor och förebild till församlingen. Så här skriver församlingskommittén till Missionsföreståndaren:

Här är en lista av de möjliga kandidater vi undersökte som blivande pastor i vår kyrka. Vi har till sist bestämt oss för en kandidat. Men vi sänder med våra observationer omkring de andra sökande, om det skulle finnas intresse för annan församling i vårt samfund att kalla någon av dessa. Men så här tänkte vi innan vi kom fram till vårt beslut:

Moses: *Har en brokig bakgrund bland annat slagit ihjäl en människa, han hade dessutom en tendens att förlora humöret på grund ut av trivialiteter.* **Abraham:** *Flyktbenägen när det bränner till. Vi hörde att han hade problem med andra auktoriteter och försökte ljuga sig ur situationen.* **David:** *Visserligen, en stark ledare, men hade moraliska problemområden i sin karaktär som tenderar åt personlighetsklyvning, vilket gör att vi uppfattade honom opålitlig.* **Salomon:** *Förvisso, väldigt vis, men har en tendens att inte praktisera vad han predikar, även han uppvisade problem med moralen. Otrogen i sina relationer.* **Elia:** *Inkonsistent, ändrar sig alltför ofta och har svårt att arbeta i pressade lägen. Hanterar inte sin kraft på ett ansvarigt sätt, bland annat har han låtit döda barn med sina profetior.* **Hosea:** *Har bidragit till stora missförhållanden i sitt privatliv – har ödelagt en hel familj och dessutom gift om sig med en prostituerad.* **Jeremia:** *För emotionell och affekt. Gör hela tiden hönor av fjädrar. Suttit i fängelse.* **Amos:** *Ingen praktisk träning, annat än fikonplockare. För kritisk och ifrågasättande av det egna sammanhanget.* **Johannes Döparen:** *Tydligt budskap, men alltför kravfyllt. Klär och för sig dessutom olämpligt och kan därför bli ett problemkälla gällande vårt rykte i mötet med utomstående. Suttit i fängelse.* **Petrus:** *Ett fruktansvärt temperament, men är feg och känd för att ha förnekat han känner Gud. Suttit i fängelse.*

Paulus: *Har begått brott mot de mänskliga rättigheterna och slagit ihjäl många kristna. Alltför grovt språk, predikar för länge och är ofta obegriplig. Suttit i fängelse.* **Timoteus:** *För ung.* **Jesus:** *Har kränkt församlingsmedlemmarna med sin predikan. Särskilt, de i vår församling som är intellektuella, välbeställda och som har familj att sköta har tagit illa upp. Vill dessutom att vi ska lägga ned alla våra verksamheter. Vi är också tveksam till hans sociala umgängeskrets, sinne för ekonomi, samt mat- och alkoholvanor. Suttit i fängelse för förräderi och uppvigling.* Så, mot bakgrund av detta, har kommittén kommit att enhälligt enas om att den mest lämpade person att anställa som vår pastor är **Judas**, detta med följande motivering: *Judas är praktisk, konkret och kooperativ, han sköter ekonomin föredömligt, har sinne för vad som lönar sig och inte lönar sig. Han bryr sig om de fattiga på ett realistiskt sätt. Han är logisk, anständig och ger ett städat intryck. Alla vet var de har honom. Han är omtyckt av alla och stöter sig inte i onödan eller utsätter inte sina församlingsmedlemmar för påfrestningar. Han tar inga onödiga risker, han vill ha säkerhet innan han "tror" saker. Vi har därför enats om att Judas är den pastor som är mest lämpad hos oss.*

Varje gång jag hör den här illustrationen berättas, så slås jag av ett antal saker. För det första, hur lik Judas jag själv är. För det andra, så kan jag inte undgå att förundras över att de "heligaste" det vill säga, den judisk-kristna berättelsen, är en berättelse om hur Gud ständigt utväljer de mest kantstötta, brustna, svaga, ja, till och med mest orättfärdiga människorna att bli de största ledarna i kyrkan och historien. En första naturlig reaktion är möjligtvis att bedrövas över detta. En djupare reflektion, skulle dock kunna vara att det faktiskt ligger något intressant i detta med en Gud som ständigt ger de största syndarna de största förtroendena. Då det tar udden av den syndabocks- och straffkultur som vi i västerlandet praktiserar. Och jag tror inte att någon av oss har upptäckt att detta gjort världen bättre. Läser man noga, om de olika personer i bibeln som varit de stora "heliga" ledarna, så ser vi att detta förtroende aldrig getts utan att Gud låtit dem stå för konsekvenserna av deras tidigare liv. Deras nya kallelse har dessutom, inte sällan genererat i att de har fått plikta med sina liv för någon annans skull.

Vi vet idag att detta bibliska synsätt, detta annorlunda perspektiv på hur vi som människor ska kunna göra världen bättre och mer lik Guds avbild, också praktiserats av starka ledare i vårt tid. Nelson Mandela och Desmond Tutu, med sin "Sanningskommission" är väl det mest påtagliga sättet att praktisera denna typ av kristen försoningspraktik i vår tid. De hade båda noga läst och reflekterat över styrkorna med en Gud som gång på gång utväljer de vi minst av allt anar kan tjäna Gud i vår värld så att den blir hoppfullare. Förbrytarna i apartheid, fick sina straff, men inte enligt "öga för öga, tand för tand" – logiken, utan man lät dem konfronteras med sina offer, erkänna sanningen om sina förbrytelser utan att förvänta sig att bli förlåtna – men möjligheten att nu börja påbörja att sona för sina brott genom att tjäna de svagaste och mest utsatta (inte sällan just på grund av deras tidigare handlande). Att "älska sina fiender," sattes på detta sätt i sitt meningsfulla element. Vägen till befrielse går inte via att bli lika mörk som förövaren, utan via sanning och den mödosamma vägen till försoning.

Jag tänker mig att det kärleksfulla mod (inte eftergivenhet) som sanningskommissionens människor vågade praktisera är en alternativ väg i den här världen för fred, än den som vanligtvis praktiseras som den dominerande. Och det är denna alternativa väg som i grund och botten ska genomsyra oss som kyrka och församling. Det är denna identitet i Jesus Kristus, som en kristen människa väljer att växa utifrån och mogna i, och det skapar skillnad. Det finns ett talesätt som lyder: "Ögonen är själens spegel." Jag tror att kyrkans största uppdrag är att se på varandra och vår värld med ett annorlunda seende. Människor uppfattade Petrus som fiskare, Jesus uppfattade honom som människofiskare. Människor uppfattade Saul som församlingens förföljare, Gud såg Paulus som församlingens ambassadör. "En människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat" (1Sam 16:7). Som pastor vill jag så med dessa inledande ord tacka er för att ni har modet att se på mig år ut och år in med ert kärleksfulla seende, (trots att ni nu vid det här laget känner mig!). Brister hos mig vet jag

finns i oändliga dimensioner, och de ansvarar jag själv för, och som pastor dessutom, ytterst, inför Gud. Men med er kontinuerliga omtanke i bön och liv, har jag kunnat tro att jag åtminstone inte gör mer skada än nytta. Och är det något som jag vill att ni ska ta till er, de många bristerna till trots, så är det min ambition att förmedla den stora kärlek jag som pastor har till er.

2. Det andliga- och kristna livet: Gudstjänster, Andakter och Bibelstudier

Gudstjänsterna; Som ni vet har vi ett vitalt och levande gudstjänstliv. Men, det finns hela tiden en reflektion över hur dessa ska bli allt mer vitala. Jag har även i år fört statistik över gudstjänstbesökandet under året. I år har jag räknat gudstjänsterna från 28/1-06 till och med 21/1-07, dvs. ganska exakt ett år. Antalet gudstjänster mellan nyss nämnda datum har varit 53 stycken. Vi har haft 2311 stycken gudstjänstbesök under året. Det är svårt att jämföra med föregående år, då det dels var första gången vi började med att föra statistik, och dessutom har antalet gudstjänster varit fler under det gångna året. Men, jag skulle säga att det finns en tendens, om än liten, att antalet gudstjänstbesökare minskar något.

Av de siffror som redovisas här skulle ett medelsnitt per gudstjänst hamna på runt 43 stycken personer varje söndag. Det är säkerligen många faktorer som påverkar gudstjänstfrekvensen under ett år. Det är sociala faktorer i det vardagliga och privata livet. Jag tycker mig dock se en markant tendens när det gäller åldersstrukturen i gudstjänsterna. Under året besöks våra gudstjänster av ett dominerande antal äldre. Medan 60- och 70 – talisterna och deras barn är färre. Däremot, kan man tänka sig att denna generation väljer att gå på våra barn gudstjänster, då vi nu ökat frekvensen vad gäller dessa. Barn gudstjänsterna är om man ser till statistiken väl besökta.

När jag som pastor hör mig för gällande gudstjänsterna, så finns det naturligtvis olika önskemål. Men, jag hör att det i stort är ett odelat positivt gehör på våra gudstjänster vad gäller innehåll och teologi. Det jag vill ta till mig, och själv brottas med, är utformningen, målgruppen och strategin med detta innehåll. Vi har i församlingen än så länge valt att inte specifikt fokusera och utforma gudstjänsterna utifrån målet att nå en specifik kategori, gällande generation och social struktur. Vi har funnit det fruktbart att se det som en styrka att ha en gudstjänst som ska tilltala så brett som möjligt. Det finns, precis som föregående år inga indicier på att särskilda predikanter, musiker, särskild sång och musik drar mer gudstjänstbesökare än vanligt. Utan det finns ett djupare behov av att komma till gudstjänst för att möta Gud. Huruvida man väljer att stiga upp på söndagsmorgonen, handlar nog snarare om omfattningen av vardagens bekymmer. Man skulle dock kunna tänka sig att det naturliga var, att ju mindre tid man har i vardagen och ju mer bekymmer man har i denna vardag, desto mer väsentlig blir gudstjänsten. Å andra sidan, är det möjligt att det också är tvärtom, dvs. att ju mer bekymmer man har i vardagen, desto jobbigare är det att gå i gudstjänsten och träffa folk. Ytterst handlar det dock vad man prioriterar i sitt liv.

Ofta är det så att det inte är vår vardag och dess bekymmer som är problemet, (även om vi lätt säger så) utan problemet är att vi egentligen inte längre känner att vår gudsrelation är levande och angelägen nog för att vi ska prioritera gudstjänsten. Detta säger jag inte för att moralisera, men jag tror att de flesta håller med mig om att det ytterst handlar om hur stor plats jag gör i mitt liv för att få till stånd ett vitalt samtal med Gud. Ytterst, handlar det inte om hur gudstjänsten är utformad, utan hur öppna våra hjärtan är för Gud i relation till allt annat vi är öppna gentemot och prioriterar. Jag ska dock återkomma till mer om gudstjänstutformning och strategi då jag berättar om gudstjänstrådets arbete.

Morgonandakterna: Dessa hålls onsdagar 10.00 Det är några få som kommer till dessa tillfällen. Men, det är en väsentlig plats för oss pastorer att samla upp inför veckan och dagen. De som kommer får också en kopp kaffe.

Bibelfrukostar: Under året har vi träffats vid 10 tillfällen. Vi har varit mellan 4-10 stycken. Det som slår deltagarna varje gång de är med är; varför gör vi inte det här oftare. Att få sitta ner och samtala om tron, livet och Guds handlande i det. Under året har vi behandlat klassisk kristen tradition i form av treenigheten, vi har samtalat om religionsteologi och om olika svåra texter där Gud handlar motsägelsefullt och till synes grymt. Tiden för bibelstudierna har varit lördagar klockan 10. 00. Detta är ett unikt tillfälle att få något både för själen och intellektet och samtidigt tillföra församlingen reflektioner och medvetenhet över sin kristna identitet.

3. De olika råden och grupperna: Gudstjänstråd, Musikråd, Tidningsgruppen, Fastighetsråd, Internationella gruppen och Ansvarsgrupperna

Gudstjänstrådet: Under det gångna året har gudstjänstrådet träffats vid ett antal tillfällen. Vi försöker kombinera praktisk planering med teologisk diskussion om gudstjänstens teologi och utformning. Ett av gudstjänstrådets stora projekt var ett studiebesök en söndag, då vi åkte och deltog i två gudstjänster. Den ena gudstjänsten var i Korskyrkan på Birger Jarlsgatan och den andra gudstjänsten vi var på hölls i församlingen ”Immanuel 153”, som är Svenska Missionskyrkans pionjärförsamling i Stockholm. Jag ska här göra några nedslag i dessa besök och sedan knyta dem till våra gudstjänster. Syftet med att åka på dessa gudstjänster var att få nya intryck och kanske nya idéer till vår egen gudstjänst. Vi i gudstjänstgruppen hade en fin dag tillsammans och visst fanns det en hel del matnyttig att samtala om efter dessa gudstjänster.

Korskyrkan, tillhörande Evangeliska frikyrkan, gjorde en enorm förändring av församlingen 1999. Man baserade hela sin förändringsprocess på ett tydligt ”dödsmedvetande”. Det var inget fel på gudstjänsterna och verksamheterna då. Men, man såg att om man inte gör förändringar kommer församlingen att dö ut. Medlemmarna blev allt äldre och inga nya kom till kyrkan. Detta gjorde att pastorn tillsammans med församlingen gemensamt enades om att förnya församlingen med sikte på att mobilisera all verksamhet och gudstjänstens utformningar med centralt fokus på unga vuxna i 25-40 års åldern. Dock, som det är med all förändring, så förekom motstånd. Alla ville förändring, men man vågade inte riktigt ta konsekvenserna av förändring som den nye pastorn och ledningen ville. Men, med tiden var det allt fler som anslöt sig till det nya. När man började processen var man ca 70-90 medlemmar idag, 7 år senare, är man ca 500 medlemmar. När vi i gudstjänstgruppen kom på besök, så var det en helt vanlig gudstjänst, för att vara Korskyrkan och det var ca 250 besökare och 38 barn. Och pastorerna sa att det var lite mindre än vanligt.

Jag ska här inte gå in på innehållet i detalj. Men, det som slog oss var ett antal saker. Det var ett personligt tilltal, budskapet var enkelt. Vi i gudstjänstgruppen tilltalades av detta, men reflekterade också över att budskapet ibland var för enkelt och oproblematiserat. Man predikade på tema, och som vi förstod så var temat alltid något som hade med församlingens vision att göra: *Att man vill vara en kärleksfull församling som känner Kristus och gör honom känd. Vårt uppdrag är att föra människor till Kristus och lära dem att älska och tjäna varandra.* I övrigt kan tilläggas att man använde powerpoint, musikerna var extrem professionella och framförallt, så lade vi märke till att de var skickliga på att improvisatoriskt anpassa musiken till de olika momenten i gudstjänsten. Något som också stack ut var att vi fick ett kuvert innan vi gick in i gudstjänsten. Och mitt under predikan fick vi öppna detta och fylla i två lappar, på den ena stod det: *”Vad jag skulle vilja ha hjälp med”* och på den andra *”Vad jag skulle kunna hjälpa till med?”* Fick man fylla i dessa lappar och gå fram och lägga dem i en låda. Överhuvudtaget så reagerade vi på att man inte alls var blyga att tala om praktiska saker – men man motiverade hela tiden det praktiska, (städning, kaffe, sökande efter ledare till verksamhet) med anknytning till visionen och teologin. På så sätt blev det mer än plikt och ”måste”; det blev en påtaglig kallelse.

Immanuel 153 (SMK), har gjort samma satsning som Korskyrkan, man riktar sig till generation 25 – 40 år. Det ska dock nämnas att i både Korskyrkan och Immanuel 153 kom det äldre till gudstjänsten som hjälpte till och deltog. 153, siktar dock på en annan aspekt av denna generation. Jag skulle säga att de flesta i 153 inte har egna barn. Det var mestadels människor som lever i karriären. Och det kom ca 100 stycken till gudstjänsten. Vilket är en enorm växt, då församlingen startade för ett år sedan, från noll. Men, här var gudstjänstutformningen nästan den radikalt motsatta Korskyrkan. Förutom, att man i båda församlingarna, inte använde orgel eller sjöng psalmer. Gudstjänsten var dessutom lång i båda fallen – men kändes inte så. Men predikningarna skiljde sig åt. 153 gick på bibeltext ett helt kapitel. Korskyrkan gick på tema. 153 firar rejäl och traditionell nattvard. Vad jag vill sammanfatta är att både Korskyrkan och Immanuel 153, trots sina olikheter i utformning attraherar människor. Så vad är det som attraherar samma generation trots olikheterna de två församlingarna emellan?

Svaret är, enligt min mening, sociologin. Man har i båda fallen satsat fokuserat på en målgrupp som har relativt lika livssituation. I båda fallen, skulle jag säga att det handlar om människor som är akademiker eller mitt i sin arbetskarriären. Det som skiljer Immanuel från Korskyrkan är att det i den förstnämnda inte främst är personer med familj. I Korskyrkan är det unga vuxna med familj som prioriteras.

Vi i gudstjänstrådet kunde dock konstatera att mycket i vår egen gudstjänstutformning höll samma, och ibland högre nivå än dessa församlingar rent innehållsligt och teologiskt. Men, utmaningen som dessa församlingar ställer oss inför gäller formerna, målmedvetenheten och fokus på en målgrupp primärt. Speciellt, måste man säga att den resa Korskyrkan gjort, från att ha varit en döende församling, till att i dag vara en vitalt växande församling är en väsentlig och annorlunda erfarenhet. Korskyrkan kan berätta en annan berättelse. Immanuel 153, har också en annorlunda berättelse att berätta, de har inte erfarenheten att vara döende. Men, de har erfarenheten av att det går att starta från noll. Att nå unga vuxna mitt i karriär och studier och få dem att bli trogna och prioritera *en* församling i Stockholm. Vi kommer att fortsätta arbeta med detta material. Vi skulle ha hunnit med Allhelgonakyrkan, som är en ytterligare kyrka som växer, med en ytterligare strategi. Men detta blir senare. Med detta vill vi tacka för det gångna året från gudstjänstrådet, och vi återkommer mer i detaljer om våra gudstjänstbesök. Detta är ett väldigt kreativt råd. Vi som ingår i gudstjänstrådet är, Svante Svensson, Ulf Gustafsson, Lena Wohlfeil, Anders Dahlgren och Maria Holmberg.

Musikrådet: Till UV Missionskyrkas årsberättelse 2007-02 från musikrådet och tidningsgruppen. Musikrådet har i år fokuserat på kunskapsuppbyggnad kring instrumentvård samtidigt som vi gläds åt att organistutbildningen visat resultat i form av Philip Zuckerman och Karin Plars debuter vid orgeln. Ungdomar har även visat upp sig med sång, piano och i små blåsargrupper samtidigt som Philip med violin och till Tanjas ackompanjemang har medverkat i mer konsertlika sammanhang.

Behovet av att renovera flygeln har under 2006 medfört en långsam studie av vilka problem som är störst, hur åtgärda dem och till vilken kostnad. Vi har haft besök av 3 olika pianotekniker och diskuterat med andra församlingar.

Vi heter Ulf Gustavsson, Torbjörn Lundberg, Göran Neider, Monika Rundqvist, Lotta Svensson, Natalia Zuckerman med Nils-Åke Barkefors som flygelrådgivare.

Tidningsgruppen: Församlingsbladet utkommer kvartalsvis efter en fast mall och med en sammansvetsad redaktion. Arbetet består av flera moment som inleds med ett planeringsmöte där uppslag om artiklar och författarnamn bollas. Sedan ber vi utpekade personer om bidrag och märkligt nog så får vi ett gott gensvar. Tredje fasen är den mest stressiga när redaktören avsätter en helg och en vecka med att foga in och anpassa bidragen till sidornas storlek för att i sista momentet, efter snabb korrekturläsning, få tryckaren att

producera en färdig tidning så att exemplaren till slut kan märkas med namnlappar till utgivningsdagen.

I år avgick Anita Hermansson, som med professionell erfarenhet sammanfogat och anpassat artiklarna, och Torbjörn Lundberg tog över som ett oprövat kort. Vi kan bara glädjas åt att det har gått över förväntan där Torbjörn visat samma mod och flyhänthet att skära i artiklar och fylla ut med bilder (ofta ur eget fotoförråd). Gruppen har en bra ålders- och könsfördelning där alla bidrar till glada planeringsmöten, varför vi strävar vidare och ser fram mot tydligare reaktioner från läsarna. Tack till alla skribenter! Vi heter Britt-Inger Berggren, Marianne Dahlstrand, Torbjörn Lundberg, Göran Neider, Hanna Roslund och därtill Britt Kjellberg som ordnar adressmärkningen!

Fastighetsrådet: Har under år 2006 handlagt fastighetens löpande drift med erforderliga kontroller med dokumentationer samt teknisk rapportering till myndighet som enligt lag åligger församlingen.

Skärmtaket över villaaltanen har förlängts i syfte att förhindra att dagvatten från altanen rinner ner i lekrummet. Putsen på köksingången har bättrats och del av villagrunden och köksingången målats. Detta rapporterar fastighetsrådet.

Internationella gruppen, består av Britt Kjellberg, Karin Sandström, Leo Liljengren Kerstin Neider och Britt-Inger Berggren. I samband med valborgsmässofirandet presenterades det projekt som vi genom överenskommelse med **Diakonia** stöder;

Mully Children's Family (MCF) Det är en verksamhet i Kenya som arbetat för gatubarn sedan 1989. "Grundplåten" för vår insats insamlades vid brasan under kvällen. Övriga medel kommer från vår arbetsinsats på "Skopan"

SKOPAN är nu välkänd i Upplands Väsby. Från början var det Pingstkyrkans Secondhand affär på gamla Stockholmsvägen. Rörelsen växte snabbt och det behövdes mera personal. En grupp från Pingstkyrkan i Sollentuna och en grupp från vår kyrka har sedan 2005 arbetat tillsammans med Pingstkyrkan i Väsby. Pengarna fördelas till olika projekt allt efter arbetstimmar. Av olika skäl var en flyttning nödvändig under 2006.

Efter mycket planering och arbete öppnades nya Skopan i Runby den 7 oktober och kundernas antal växer och därmed inkomsterna. Nya Skopan drivs i samarbete mellan de tre grupperna som tidigare nämnts, Pingstkyrkan i Väsby är dock fortfarande huvudman. Mellan tio och femton personer har under året gett av sin tid för vår grupp och för verksamheten på Skopan. Vi ser hur arbetet växer och det får vara till välsignelse för människor som på olika sätt kommer i kontakt med arbetet också under veckorna. Vår grupp har arbetat in ca 100 000 kronor under året som går till gatubarnprojektet.

Den 14 oktober deltog vi VÅRDENS BARN INSAMLINGEN I VÄSBY. Söndagen efter trettondedagen hölls Gudstjänst med offer för Svenska Missionskyrkans arbete i andra länder. Talare var pastor Petter Jakobsson och för det musikaliska inslaget svarade Ulrika och Micke Håkansson, gruppens medlemmar medverkade på olika sätt. Vi upplever att den Internationella gruppen har en meningsfull uppgift och intresset för arbetet har ökat både inom och utanför församlingen.

Ansvarsgrupperna: Ansvarsgruppsfrågan var under året föremål för diskussion vid två församlingsmöten. Det som diskuterades var, vad ansvarsgruppernas primära uppgifter ska vara. Vi kom fram till att grupperna i första hand ska ha en praktisk funktion. Detta utesluter inte att frågan om omsorg kommer bort, men vi kom överens om att frågan om diakoni ska aktualiseras i församlingen och pastorerna fick i uppgift att göra detta tillsammans med dem som känner ett stort engagemang för denna fråga. En ny ansvarsgruppsindelning har därefter gjorts utifrån vad vi har funnit möjligt för denna uppgift i församlingen. Och hur församlingen till medlemsantal och struktur nu ser ut.

4. Verksamheter: Tisdagsträffar, Sommarkyrkan och Pastorn i köket

Tisdagsträffarna, som pastor är det en förmån att få arbeta med tisdagsträffarna. Detta är ett levande forum. Under året har vi träffats i stort sett varje tisdag kl. 13.00. Antalet besökare är över lag högt. Jag skulle säga mellan ca 15-30 stycken varje gång. Programmet, om jag får säga det själv, håller hög kvalitet och har en vid variation av intellektuell, kulturell och musikalisk stimulans. Gemenskapen är dock nog den mest väsentliga i detta sammanhang. Det finns något "helande" med denna grupp. Och det är en förmån för en ung pastor att få sitta ned tillsammans med människor som är två generationer äldre än själv. Det är få förunnat i min ålder. Tisdagsträffarna är öppen för alla. Varmt välkommen.

Sommarkyrkan, från tisdagsträffarna är det inte långt till sommarkyrkan. Under två år nu har vi i Missionskyrkan haft öppet två veckor under brinnande sommar. Så också under 2006. Som vanligt så lagade pastorn maten. Det var mellan 10-35 stycken besökare varje dag. Gästerna höll som vanligt hög nivå, för att vara i en lokal församling under semestertid. Självklart tänker vi oss att ha öppet kommande sommar också.

Pastorn i köket, under föregående år, så var denna verksamhet av mindre frekvent förekommande. Det hade att göra med att jag påbörjade studier. Och i den arbetsbeskrivning som styrelsen och jag kom överens om, blev "Pastorn i köket" något som det drogs ned på. Man kan dock säga, att de två veckorna av matlagning i sommarkyrkan fyllde en del av denna kvot. Jag höll dock på den traditionella jultallriken som gick av stapeln för det 6 året i följd. Bortåt 50 stycken kom. Det har också förekommit att pastorn i köket har anlitats av församlingsmedlemmar under titeln: "Pastorn i *ditt* kök". Man kan dock fråga sig om det är lämpligt att göra detta till en vana? Men visst, det ligger något väldigt diakonalt i detta.

5. Särskilda evenemang och händelser: Påskvandringar, Valborgsmässaafton, Valdebatten och Julmarknaden

Påskvandringen, detta år var vi många skådespelare som medverkade i påskvandringen. 11 stycken skolklasser fick vara med om att erfara den kristna kyrkans viktigaste berättelse och högtid. Detta är också ett ekumeniskt samarbete, då några av skådespelarna nu under några år kommit från Pingstkyrkan, Fresta och Vilunda församling. Vi kommer att försöka ha påskvandringar även kommande år.

Valborgsmässöfirandet, avlöpte som vanligt med mycket folk, mycket musik och en trevlig majbrasa i funktionell storlek. Detta är en stor möjlighet för oss i Missionskyrkan att möta en stor skara som inte är kyrkvana.

Under 2006 var det också **valdebatt**, vilket för oss i Missionskyrkan innebar i traditionell mening att våra kommunalpolitiker besökte oss. Debattledare var Jan Perers. De olika partierna, enligt den traditionella politiska partikartan, dvs. med höger och vänster skala, i Sverige var representerade.

Julmarknaden, i år blev god ekonomiskt, detta trots den hårda konkurrensen från dels från andra julmarknader i kommunen och inte minst, Second Handbutiken, Skopan. Som vanligt såldes, lotter, julpynt av alla de slag, godis och fika. För musiken i år, stod Mikael och Ulrika Håkansson.

Församlingshelgen, handlade om "lekmannasjälavård". Jag berättade om att alla som är medlem i en kristen församling kan bedriva själavård. Själavård handlar om att vara en medmänniska man kan öppna sig inför. Lyssnandet och närvaron är av fundamental vikt. Det som är viktigt med själavård är att själva samtalet är handlingen. Man betonar "handling", snarare än "göra". Modet att ingenting göra – men modet att vara närvarande. Det är kriteriet för lekmannasjälavården. Och som pastor så ville jag poängtera att det som gör själavård till själavård är att det någon gång under samtalet finns ett bönemoment. Vi avslutade församlingshelgens första dag, med forumteater som pastor Linda Jansson höll.

6. Särskilda råd, grupper och körer; Ekumeniska rådet, Viktväktarna, ALANON, Joyful och Sing-sing

Ekumeniska rådet i Upplands Väsby består av representanter från Svenska kyrkan, Svenska Missionskyrkan och Pingstkyrkan. Församlingarna i Väsby gör en del gemensamma åtaganden. Gudstjänst på hembygdsgården, julvandring och påskvandringar, predikstolsbyten och gemensam studiedag tillhör några av dessa. Studiedagen som var i oktober besöktes av biskopen för Katolska kyrkan, Anders Arborelius. Han talade om vikten att kyrkan idag mer fokuserat blir platsen där Guds helighet förmedlas. Där har de kristna kyrkorna idag mindre förtroende, menade han, medan muslimerna får ett allt större förtroende i vårt land när det gäller förmedlandet av Guds helighet. Vi blev alla väldigt utmanade av Arborelius och tackade för det. Det är också värt att notera att under 2006 så ingick Svenska Kyrkan och Svenska Missionskyrkan in i en formell överenskommelse där respektive kyrkor bland annat erkände varandras förrättningar.

Viktväktarna, valde under året att gå ner i engagemang, vilket innebar att de tillbringar mindre tid hos oss. Från att ha varit i våra lokaler två gånger i veckan är de nu där en gång. Vi knöt avtal med dem ett halvår till, tillsvidare.

ALANON, dvs. en stödgrupp för nära anhöriga till missbrukare, framförallt av alkohol har varit i våra lokaler på torsdagarna. Detta är en liten men naggande god grupp. Vad jag förstått är de ca 9-10 stycken som träffas och delar sina erfarenheter av vad det är att leva och att ha levt med, eller nära anhörig till en människa som är missbrukare. Jag får ibland små kort av denna grupp på kontoret med ord som ”Du är värdefull”, ”Långsamt kommer man längst”. Det finns en innerlighet och erfarenhet att ta tillvara som kyrka här.

Körerna Joyful och Sing-sing, vi har två kära körer som övar och sjunger hos oss. Båda körerna medverkar i våra gudstjänster och vi kan höra att de utvecklas hela tiden. Joyful medverkar sammanlagt fyra gånger per år, medan Sing-sing medverkar två. Den senare körens stora nummer hos oss i Missionskyrkan är 1.a advent. I år så hade vi också förmånen att få lyssna till Sing-sing på Kristi Himmelfärdsdagen. När det gäller kören Joyful så skänker den mycket glädje hos oss och våra gudstjänster. Vi ser att ju mer tätt vi umgås med dessa körer, desto mer befruktar vi också varandra. Båda körerna anser jag som pastor allt mer är införstådda med våra gudstjänsters andliga liv och liturgi, vilket gjort att de också smälter in mer och mer. Jag tycker mig märka uppskattning för detta både från körmedlemmarnas håll och våra församlingsmedlemmar. Kanske är det på tiden att vi vågar kalla dessa körer mer och mer ”våra”?

7. Den pastorala själavården och pastorala diakonin

Som pastor, så har man enligt Svenska Missionskyrkan direktiv tre saker att utföra. Att förkunna ordet, förvalta sakramenten och bedriva själavård. Det är intressant att se att det är dessa tre saker som är en pastors huvuduppgifter, varken mer eller mindre. Det är själva huvudingredienserna i vad som kallas för ett andligt- kristet ledarskap. I sin handbok betonar man tydligt från Svenska Missionskyrkan skillnaden mellan ”allmänna förtroenden” och enskild själavård. Att den enskilda själavården är professionell är knutet till den *absoluta* tystnadsplikten, som pastorn är bunden att bära oavsett möda.

När det gäller den professionella själavården i vår församling så har jag under året haft mellan 50-60 samtal. Det har under min tid legat ungefär i denna mängd. Denna själavård har bedrivits både i kyrkan och hemma hos.

I förra årets årsberättelse så skrev jag ett längre avsnitt om vad själavårdens identitet är. Jag strukturerade detta i fem dimensioner. (*Jag ber er läsa denna igen.*)

Som pastor erbjuder man också sig själv att förvalta sakramenten inte bara i gudstjänsten utan också i hemmet. Här ingår också möjligheten till bikt. Bikten är något som många i en frikyrklig tradition uppfattar som katolsk. Denna föreställning är problematisk och

härstammar från ett alltför okritiskt efterföljande av Luthers rättfärdiggörelse genom tron. Ett arv som även frikyrkorna övertog mer eller mindre okritiskt. Luther hade sina poänger med att göra upp med avlatsbrevet, men samtidigt så kan man säga lite ironiskt, att han ”kastade ut barnet med badvattnet”. För att några missbrukade sitt ämbete, betyder inte detta att bikten för den skull inte har betydelse. Styrkan med bikten är att den konkret och personligt befriar den som söker förlåtelse. Man bekänner sin synd och får avlösning från denna personligt från person som innehar ämbetet. Från Svenska Missionskyrkans håll vill man allt mer framhålla bikten som möjlig ort och praktik för förlåtelse.

8. Församlingsboken

Jag fick i arbetet med den här årsberättelsen frågan av en medlem om jag kunde räkna antalet ingångna medlemmar mellan 1996-2006. Jag gjorde detta och fann att 40 stycken medlemmar gått in i församlingen under denna tidsperiod. En mer detaljerad statistik håller på att arbetas fram, då denna siffra inte berättar hur många av dessa som nu är aktiva, hur många av dessa som är på bekännelse eller överflyttning, hur många av dessa som är utgångna och hur många av dessa som är utflyttade etc. Men, det var ganska roligt att räkna i alla fall.

Hur som helst, under året som gick så skickade jag som pastor ut ett personligt brev till 24 stycken medlemmar som jag inte sett under hela min tid som pastor, eller som under lång tid inte längre synts till i kyrkan. Brevets utformning och innehåll hade ett syfte, nämligen, att väcka frågan och reflektionen över sitt medlemskap i en kristen församling. Av de svar som jag har fått, så har de flesta, ja, alla faktiskt, varit mycket positiva till brevet. Det genererade också i många goda samtal. Flera av dessa samtal med medlemmar som jag aldrig träffat. Det samlade intrycket av dessa samtal är att man har uppskattat er i Missionskyrkan oerhört mycket. Men många säger att allt har sin tid. Och anledningen till att man inte synts till mer, är flera. En praktisk faktor är att man flyttat till annan ort. Det finns också fler skäl av personlig art. Men samtalen har gett mig mycket mer kunskap och information om hur många av de som var unga i Missionskyrkan upplevde den tid som en gång var.

Man skulle kunna säga att en majoritet av de personer som breven gick ut till är människor i 35-50 års åldern, dvs. de som en gång tillhörde den stora gruppen av unga tonåringar här i församlingen. Av de som hört av sig till mig, så reflekterar de mycket moget omkring sitt medlemskap, men också beslut att inte stå kvar som medlem.

Dessa brev kom självklart att påverka församlingsboken. Förra året var vi 154 skrivna medlemmar, efter dessa brev är vi idag 145 stycken.

Under året så gick 4 nya medlemmar också in i församlingen på överflyttningsbetyg. Och jag kan också informera om att en kär medlem, Svea Widlund, lämnade jordelivet.

9. Hälsning från vår ungdomspastor Linda Jansson

Under året har Linda Jansson fortsatt sin verksamhet inom SMU, församling och kommun. Samarbetet med kommunen har fortlöpt på samma sätt som året innan, med eftermiddagar på särskolefritidset Storsmedjan i Smedby. Samarbetet har även inneburit nattvandring under valborg och deltagande i SAMKRAFTS arbetsplatsträffar.

Inom församlingen har tyngdpunkten av arbetet legat på gudstjänster, ledarvård, Fredaxverksamhet och konfirmation. Antalet barn gudstjänster ökades under hösten 2006 till en barn gudstjänst i månaden, och dessa har inneburit dramen och samtal kring olika teman på en nivå som gör att även barnen kan sitta kvar inne i kyrksalen.

Under hösten började en konfirmandgrupp på fyra personer att träffas i kyrkan varannan söndagseftermiddag. En del av läsningen sker i samarbete med Åbybergskyrkans konfirmandgrupp, omväxlande i Vallentuna och Upplands Väsby. Flera av konfirmanderna besöker även Fredaxverksamheten som under hösten 2006 fått en trivsamt skara besökare. I

övrigt har verksamheten inom församling och SMU fortlöpt i samklang med Missionskyrkans och kyrkoårets traditioner, och samarbetet mellan ledare, SMU och församling har varit gott.

10. Verksamhetsberättelse för Upplands Väsby Missionsförsamlings styrelse

Styrelsen har under 2006 bestått av följande personer: Eva Lenestad (ordf.), Anders Dahlgren (vice ordf.), Jan och Karin Perers (kassörer), Lotta Svensson (sekreterare), Catharina Lundberg, Bosse Olofsson, Britt Kjellberg och Margareta Bonnevier. Pastor Ulf Gustafsson och pastor Linda Jansson deltar också vid styrelsens möten.

Styrelsen har sammanträtt en gång i månaden och vissa punkter har varit stående på vår dagordning. Till dessa hör rapporter från våra pastorer om vad de arbetar med för tillfället och hur läget i församlingen och SMU ser ut. Vi har även gått igenom församlingens ekonomi vid varje möte och stämt av den mot budget. Möten har också innehållit en hel del praktiska frågor om saker som behöver åtgärdas av styrelsen eller delegeras till andra; t.ex. att se över våra stadgar, gå igenom brandskyddet, planera inför församlingshelger och besluta om nytt energiavtal.

Vid församlingens årsmöte 2006 beslutades att styrelsen skulle utse en grupp personer som skulle arbeta med el och värmefrågan. Ander Dahlgren och Bosse Olofsson utsågs som ansvariga för detta och de har under året undersökt alternativa uppvärmningsmetoder för vår lokal. Information om detta arbete kommer ges vid årsmötet 2007.

Vart tredje år görs våra Ansvargruppers om det var dags för en sådan förändring inför 2007. Med anledning av detta har styrelsen under hösten samarbetat med Ansvargruppsansvariga Katarina Neider-Jernberg och Margareta Bonnevier och fundera kring frågor som väckts kring bland annat ansvarsgruppernas uppgift. Styrelsen har också samlat in synpunkter från församlingen och utifrån dessa har Katarina och Margareta tagit fram nya grupper som presenteras på årsmötet 2007.

Arbetet med nya ansvargrupper har också gjort att det blivit än mer aktuellt att diskutera församlingens diakonala arbete. Detta är diskussioner som kommer att fortsätta både i styrelsen och i församlingen under kommande år.

Vi försöker att i styrelsen ge utrymme för de ”mjuka frågorna”. Det är viktigt att en styrelse, utöver allt det praktiska och löpande, får tid och möjlighet att reflektera över verksamheten, utvärdera det som gjorts och se visioner för framtiden. En del möten har vi därför avsatt för den typen av diskussioner. Under det gångna året har det bland annat handlat om vad som händer med de medlemmar som lämnar eller av någon anledning inte längre deltar i församlingens gemenskap. Vad fick dem att lämna församlingen? Hittar de ny församlingstillhörighet någon annanstans? Vad kan vi göra för dess personer? Den här diskussionen resulterade bland annat i att pastor Ulf Gustafsson skickade brev till en del av de medlemmar som vi inte sett till på länge för att fråga dem hur de ser på sitt medlemskap.

Att vara del av Upplands Väsby Missionsförsamlings styrelse är spännande, givande och viktigt. Vi tackar Bosse Olofsson, Catharina Lundberg och Karin och Jan Perers som nu lämnar sina uppdrag och hälsar de nya ledamöterna varm välkomna in i vårt arbete!

Styrelsen genom Eva Lenestad

11. Församlingsföreståndarens slutord och tack för föregående år

*”Den som bara säger att en spade är en spade – har aldrig använt den”
(Oscar Wilde)*

Det är lätt att bli hemmablind. En församling och det som görs i en församling är inte bara en församling. Varje år när jag skrivit klart verksamhets- och årsberättelsen, läst alla bidragen, så

kan jag inte låta bli att fascineras hur mycket väsentligt som faktiskt görs i en församling på 145 medlemmar. Och vad lätt glömmes är att i varje medlem bor ett unikt liv. Under mina år hos er har jag aldrig upphört att bli imponerad och tacksam till den Gud som dagligen välsignar er med sin Ande. Tänk, också att Upplands Väsby med detta antal medlemmar, faktiskt också bär upp två pastorstjänster. Det är vi pastorer tacksamma för.

Det finns mycket som händer i vår församling, och vi har en utmanande framtid framför oss, inte minst, när det gäller evangelisationen och växten. Men, en församling som inte oroar sig över sin framtid, utan som slår sig till ro, ja, där kan man undra om den är vital överhuvudtaget. Det finns en kreativ oro. Att leva med en Gud som är oförutsägbar i nåd och som inte främst vill ge människor det de *vill* ha, utan vad de *behöver* – är kyrkans primära kallelse. Jesus har aldrig kallat ”judastyperna” till att vitalisera församlingen, utan han har valt originalen. Inte nödvändigtvis, de geniala tänkarna eller konstnärerna, men dock, de *passionerade* människor som bara haft sin tro att leva av. Den troende människan är intelligent, för att hon har upphört att sätta sin tillit till de rationella bevisens och vetandets självbedrägerier och ohållbarhet.

Som pastor är det en oerhörd förmån att få arbeta med så kompetenta och framförallt, kärleksfulla människor som er.

Tyvärr, är det några av er som jag under en tid haft förmånen att ha inpå mig, som nu upphör med era särskilda uppdrag här i församlingen. Ni fortsätter självklart att bidra och tillföra med er närvaro mitt ibland oss, men med nya uppgifter.

Jag vill så särskilt tacka Jan och Karin Perers, under vilka jag som pastor fått erfa ett oerhört kompetent kassörskap med personlig prägel. Det finns en sundhet och samtidigt generositet hos er båda som smittar av sig. Jag vet att ni båda är väldigt kompetenta i era vardagliga arbeten och uppgifter, något som vi som församling och jag som pastor fått se frukten av. Det är en stor sorg att ni slutar. Men vet att ni har minst lika mycket att tillföra den här församlingen med era personligheter och personliga gåvor som medmänniskor. Stort tack. Jag vill också passa på att tacka Günther Wohlfeil, som jag har haft den stora förmånen att ha som vice församlingsföreståndare. Du är en av de klokaste och lyhördaste människor jag någonsin har träffat och det har varit en välsignelse att ha dig vid sin sida under mina år här i församlingen. Ditt odelade stöd och ”klokskap” har jag lutat mig mot många gånger. Det är minst sagt, tråkigt att du slutar som vice församlingsföreståndare, men då jag vet att det är just du, så är jag också säker på att det är ett väldigt väl avvägt och moget beslut.

Sist, men inte minst, ett stort tack till styrelsen, som under det gångna året åter gjort ett kreativt arbete. Eva Lenestad kom som ny ordförande och har utfört denna uppgift på ett strålande föredömligt sätt.

Pastor och församlingsföreståndare
Ulf Gustafsson.

Upplands Väsby Missionsförsamlings styrelse 2006

Upplands Väsby 2007-02-04

<i>Eva Lenestad</i>	<i>Jan Perers</i>
<i>Lotta Svensson</i>	<i>Karin Perers</i>
<i>Anders Dahlgren</i>	<i>Catharina Lundberg</i>
<i>Margareta Bonnevier</i>	<i>Britt Kjellberg</i>
<i>Christer Larsson</i>	<i>Bo Olofsson</i>